

ΜΙΑ ΕΚΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ 'ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ'

'Ο κ. Γεωργιος Καφαντάρης

'Η Κα Κυβέλη Θεοδορίδου

'Ο κ. Σπύρος Μελάς

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΕΣΟΧΩΤΕΡΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ κ. κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΦΑΝΤΑΡΗΣ, ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΣ, ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ, ΚΑΙ Η κ. ΚΥΒΕΛΗ ΘΕΟΔΡΙΔΟΥ.

'Ο κ. Καφαντάρης και ο ήμιγυμνος χωριάτης. «'Όλοι έτσι είμεθα κατασκευασμένοι!» Στά γυμνάσια. 'Ο κ. Καφαντάρης σκοντάφτει. «Θεωρείστε με...νεκρόν!» 'Ο κ. Χρηστομάνος στην 'Αΐ-
 δελβέρην. Πρό ενός τρομερού πονόδοντου. Πώς βγαίνει ένα δόντι! Πρόχειρος μελέτη. Εύχα και
 συγχαρητήρια. 'Η πρώτη ιατρική άμοιβή. 'Ο κ. Μελάς εικοσαετής. 'Η γνωριμία του με τόν Γα-
 βρηλίδην. «Σε διατάσσω να γράψης μυδιαστέρημα!» Πώς έγράφησαν οι «Μαύροι 'Ανθρώποι». 'Η
 γελωτοθεραπεία τού Γαβρηλίδου. 'Η κ. Κυβέλη εις τυρυνέ με τόν άείμνηστον Κ. Χρηστομά-
 νον. 'Απενταρίες και φτώχειες. Πώς έφτασαν στην Κων/πολιν. 'Ενας άπρόσπετος ρόλος. 'Αγω-
 νία και ταραχή. 'Η έτοιμότης τού κ. Παπαγεωργίου κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Ο κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΦΑΝΤΑΡΗΣ

'Ο πολίτευτς και άρχηγός τών Προοδευτικών Φιλελευθέρων κ. Γ. Καφαντάρης μιά άρρηγή τή έξις :

— Γεννήθηκα τó 1872 στην Φραγκιάταν τής Εδρτανίας. Μα-
 θήματα νομικής ήκουσα στάς 'Αθήνας και κατόπιν ειδικέθηην εις
 τά οικονομολογικά, έπιδοθείς και εις τήν πολιτικήν άθρογοραφίαν.
 Τó 1916 δηθύθηνα τήν Κοινοβουλευτικήν 'Επιθεώρησιν. Βουλευτής
 έξελέγην τó πρώτον τó 1905. 'Υπήρξα εισηγητής τού προϋπολογί-
 σμού κατ' επανάληψιν. Τó 1915 έπι προϋπουργίας Βενιζέλου,
 έγνα ύπουργός τών 'Εσωτερικών, και τó 1919, ως ύπουργός τής
 Γεωργίας, συνέταξα νόμον άγροτικών έπί νέων βάσεων έλεκτηίνας
 τήν ίσχυν τού νόμου τούτον έπί τών έμφυτευτικών κτημάτων, και
 έπέτυχά άμεισον παραχώρησιν εις τούς κολλήγους τών άπ' αύτων
 καλλιεγουμενων κτημάτων. Από τριετίας ήγούμαι τού κόμματος
 τών Φιλελευθέρων χωματίας και προϋπουργός.

'Ακολούθως ό κ. Καφαντάρης μιά άρρηγή τή γάτωθι άνέκδοτα
της ζωής του :

—'Όταν έκμα τήν πρώτην εκλογικήν μου περιουείαν στην έπα-
 χία μου συνήτησα μιά ήμέρα ένα χωριάκόν, ό όποιος εκαλλιεγοϋσε
 σκηνιμένος τó χωράφι του. 'Ο χωριάς αύτός ήταν ήμιγυμνος λόγω
 τού καύσωνος. Μόλις δέ με αντίκρουσε κατελήφθη από άπερίγρα-
 πτη ντροπή, εγκατέλειπε τή δουλεία του και άρχισε να φεύγη.
 Τόν λυπήθηκα τότε, τού έρωναξα να γυρίση πίσω κ' όταν πλη-
 σίασε, τού έλεπα:

— Γιατί ντροπήδες, χριστιανέ μου; Πούδουνα γυμνός; Κι'
 έπειτα; Στο ίδιο σκαρί είμαστε πλασιμένοι όλοι οι άνθρωποι.

'Ο χωριάς ευρήκε φαίνεται λογικωτάτην τήν σκέψιν αύτην και
 έπλησίασε τόν κ. Καφαντάρη.

Τó 1912, συνεχίζει ό κ. Καφαντάρης, κατετάγην έθελοντής. Μιά
 ήμέρα έγίνοντο γυμνάσια σε μιά ψευδοάχνη, κ' εσκόνταμα κατά
 τήν έξορμησιν κ' έπεσα καταγής. 'Ο αξιωματικός μου μόλις τó αν-
 τελήφθη με διεταξε να γκωθώ. Τότε τού άπήνησα κ' έγώ :

— 'Εμένα θεωρείστε με νεκρόν και προχωρείστε!

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

κ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΣ

'Ο Καθηγητής κ. Αναστάσιος Χρηστομάνος, μιά άρρηγή τó άκό-
 λον θον περιστατικόν τής φοιτηκής του ζωής, όταν άκόμα έσπού-
 दाζε στο Πανεπιστήμιό τής 'Αιδελβέργης:

— 'Ητο καλοκαίρι τού 1892, και τά μαθήματα τού Πανεπιστη-
 μίου τής 'Αιδελβέργης, όπου έσπούδαζον ήλξαν διακοπεί. Τó τμήμα
 τής χειρουργικής κλινικής τού καθηγητού (Zerny τού όποιου
 ήμουν βοηθός έπρόκειτο να έκκενωθή. 'Επειδή λοιπόν αι έργασίαι
 τής κλινικής, ως και τού Πανεπιστημίου, ήλξαν παύσει, ανεγίνω-
 σκον πολλάκις τάς ειδοποιήσεις τών άρχών και τών ιδιωτών, που
 ανεγρόφοντο εις τόν πίνακα τού Νοσοκομείου. Μία ήμέρα είδα ότι
 ένας γιατρός γειτονικής κοινότητος έζητεί άντικαταστάτην του, εν
 ανάγκη και φοιτητήν, διανύοντα τó τρίτον, τουλάχιστον, έτος τών
 σπουδών του. Παρέιχετο δωρεάν τροφή, κατοικία και άμοιβή ίσα-
 νοποιητική, ως έλεγεν ή άγγελία. 'Εσκέφην τότε να ζήτησω έγώ
 τήν θέση αύτην διά τούς μήνας τών διακοπών. 'Ετσι θά μορροϋσα
 να έξασκηθώ και πρακτικώς, προσέτι δέ και να ανακουφίσω κατά
 τί τόν βιοπαλαιόντα πατέρα μου, ό όποιος μου έστειλε 85 μάρκα
 κατά μήνα, ήτοι τó έν τέταρτον τού όλου μηνιαίου εισοδήματός
 του. Καί άμ' έπος,άμ' έργον, έφοδιασθείς με συστατικήν έπιστο-
 λήν τού έπιμελήτου μου, μετέβην εις τó χωρίον Seckenheim, όπου
 εύρον τόν Ιατρόν Χ., έπειγόμενον ν' αναχωρήση, ίνα τελέση τούς
 γάμους του εις άλλην πόλιν. Με κατέστησεν άμείσως ενήμερον τών
 εργασιών του, έθεσεν εις τήν διάθεσιν μου τήν οικίαν του, τήν
 βιβλιοθήκην του, τήν ύπερησάν του, τήν άμαζάν του, μου υπέ-
 δειξε τόν τρόπον τής τρησέως τού ταμείου και τού ήμερολογίου,
 και τήν ιδίαν έσπέραν άνεχώρησεν.

'Εμεινα λοιπόν μόνος. 'Ηθάθήν τόν έναυτόν μου ύπερήφανον
 λότι έγενόμην έτσι έξαφνα Ιατρός εν Γερμανία έχων τόσην πελα-
 τείαν, Ιατρός ολοκλήρου κοινότητος.

'Ενα άπόγευμα έσίμνημεν ό κώδων τής έξουθώρας, και ό θυρω-
 ρός μου άνήγγειλεν, ότι ένας πελάτης με ζήτηε. 'Ηταν ένας χωρι-
 κός, ό όποιος έπασχεν από οδοντοαγίαν και έζητεί έπιμότως, να
 τού βγάλω τó δόντι. Κράυς ίδρώς με περιέλουσε τότε. Είχον παρα-
 κολουθήσει παθολογικά, χειρουργικά, μαιευτικά, αλλά από οδον-
 τοιατρικήν δέν είχα άπολύτως καμιά ιδέα. 'Εν τούτοις έξήτασα
 χωρίς να τó χάσω τó δόντι του, και έσπευσα να έτοιμάσω δίδην εις
 τόν παρακείμενον θάλαμον ενθα ήτο ή βιβλιοθήκη, ένα ανα-
 σθητικόν φάρμακον για τήν ανώδυνο έξαγωγή τού πονεύου
 δοντιού του. Στη βιβλιοθήκη όμως έπήγα να συμβουλευθώ
 σχετικώς τó εγκυκλοπαδικό λεξικό. Είδα λοιπόν με τρούον,
 ότι τó πράγμα δέν ήταν τόσο εύκολο όσο έφανταζόμουν.
 'Εδιάβασα στο λεξικό ότι για κάθε έξαγωγή δοντιού χρειαί-
 ζετο όλος ιδιαιτέρα χίνησης τής χειρός και κατάλληλος
 οδοντάγχα. 'Επέστρεψα εις τόν άσθενή, ό όποιος βογγούσε
 και ξανάδα ποίο άκριβώς δόντι τού πονούσε. Συνεβου-

λεύθην έπειτα με περισσότερη άγωνίαν τὸ λεξικόν τοῦ Enleburg, καί ἀφοῦ ἐξετέλεσα μόνος μου ἐν εἰδῆ γενικῶν δοκιμῶν τὰς ἀπαιτούμενας κινήσεις εἰς τὸν αἴρα, ἔκαμα τὸν σταυρὸν μου, ὠπλισθὲν με θάρρος καὶ εὐλοήθον σοβάρως εἰς τὸ δομάτιον, πὺν εὐρίσκειτο ὁ ἀσθενής μου. Ἐκεῖ συμφώνως πρὸς τὴν ὀδηγίαν τοῦ λεξικοῦ κατόρθωσα νὰ τὸν βγάλω τὸ δόντι με εὐκολία, προκαλέσασαν τὰς θερμὰς εὐχαριστίας αὐτοῦ καὶ τὸν θαυμασμὸν ἐμοῦ πρὸς τὸν ἑαυτὸν μου γιὰ τὴν δεξιότητά μου...

Ἐκτοτε, καθ' ὅλην τὴν διαμονήν μου εἰς Esckenfeldt ἐφήρμοσα τὴν μέθοδον τῆς προσφυγῆς εἰς τὸ πολυτίμον ἐκεῖνον λεξικόν; διὰ τὰς ἐκάστοτε παρουσιαζόμενας δυσκόλους περιπτώσεις. Τὸ λεξικόν ἐκεῖνο, ἐνθουσιάζομαι, τὸ εἶχα Εὐαγγέλιον.

Ὅταν δὲ ἐπανήλθε μετὰ 4 ἑβδομάδας... ἀνύμφευτος ὁμως ὁ ἱατρός, μ' εὐχαρίστησε διὰ τὰς πολυτιμὰς ἐπιχειρήσεις, πὺν προσέφερε στοὺς πελάτας του, ἰδίως δὲ εἰς τοὺς πάσχοντας ἐξ ὀδονταλγίας, καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι, καθὼς πολλοὶ τοῦ εἶπαν..., εἶχα ἐλαφρὸ χέρι κατὰ τὴν ἐξαγωγήν τῶν δοντιῶν.

Ἡ ὀδοντοιατρικὴ μου αὐτὴ πείρα ποὺ ἐχρησίμωσεν ἀργότερα καὶ εἰς τὸν στρατὸν, ὅπου ἀνευρέθησα πολλοὺς πάσχοντας ἐξ ὀδονταλγίας, διὰ τῆς ἰδίας μεθόδου τῆς ἐξαγωγῆς τῶν ὀδόντων. Τὰ δὲ 10 χρῆσται ἐκιστάθησαν τὰ ὅσα μοῦ ἔδωσεν ὁ Γερμανὸς ἱατρός ἦσαν ἡ πρώτη ἱατρικὴ ἀμοιβή ποὺ ἔπῃρα στὴ ζωή μου!

Ο κ. ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

Ἦρα 11η προοιή. Ὁ κ. Σ. Μελάς, βόσκειται ἀπὸ γραφεῖον του. Πρὸς χάριν τοῦ «Μπουκέτο» δέχεται νὰ διακόνη γιὰ λίγα λεπτά τὴν μελέτην του, καὶ νὰ μᾶς διηγήθῃ ἐνα ἀνέκδοτον σχετιζόμενον μετὰ τὸν πτερυγοτομῶν του εἰς τὴν φιλολογία.

— Καὶ ἐγὼ, ἀρχίζει νὰ μᾶς λέγῃ ὁ κ. Μελάς, ὅπως καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ σύγχρονοί μου, συγγραφεῖς καὶ δημοσιογράφοι, τὸ λανθασμένον μου τὸ ὀφείλω εἰς τὸν μακαρίζη Γαβριηλίδη. Τὸν Γαβριηλίδην τὸν ἐγνώρισα ὁλως τυχαίως. Φίλος κοινὸς μᾶς εἶχε καλέσει εἰς τὸν Πειραιᾶ σὲ γέμια, ὅπου τὴν πρώτην θέσιν κατεῖχον τὰ ψάρια, τὰ ὁποῖαν ἦσαν προσφιλέστατα στὸν Γαβριηλίδην. Ἐγὼ ἦμουν τότε εἴκοσι δύο χρόνων, ἀγνώστος. Δὲν εἶχα εἰδησά ἀπὸ φιλολογοῦ καὶ δὲν αἰσθανόμενον καμμίαν κλίσην πρὸς αὐτήν. Αἱ δημοσιογραφικαὶ μου γνώσεις ἦσαν ἐπίσης τῶσαι ὥστε δὲν κατώρθωνα νὰ ξεχωρίσω τὸν Κανελλίδην ἀπὸ τὸν Γαβριηλίδην! Αὐτὰ ποὺ σᾶς λέγω συνέβαιναν τὸ 1902. Ὁ κοινὸς φίλος, τὴν ἡμέραν τοῦ γευμάτους, μοῦ εἶπε :

— Θὰ γνωρίζῃς σήμερα ἕνας μεγάλον ἄνθρωπον.
Κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς γευμάτους ἦμουν συμμαζεμένοι καὶ σιωπηλός. Ἐπαθα δὲ μετὰ τὸν Γαβριηλίδην, ὅτι ὁ «λογικός» συνδυασμὸς τοῦ Μπλαζιά, μετὰ τὸν μεγάλον μυθιστοριογράφον, τὸν ὁποῖον ἐξελάβε γιὰ θεοτέρελλον. Ὁ Γαβριηλίδης ἐμῶς εἰς ὅσον ἔβουνα, μετὰ τὰς πρώαν ὁλό τὸν μάτια καὶ τὴν φρεσίνην φροντὶα στὴν φαλιάρια του. Εἰς ὅλα ἦτο ὑπερβολικός. Ἐφάνηκε ναίει νὰ τοῦ αἰξή μὰ ματιά γιὰ νὰ ἐννοήσῃ ἀμέσως ὅτι δὲν εἶχε ἰδέαν μέτρον. Ἐντρογες, ἐπινε, ὀμιλοῦσε, ἐγγελοῦσε πολλὴ. Φαίνεται ὅτι τοῦ εἶχα κάνει κάποια ἐντύπωσι χωρὶς νὰ πῶ τίποτε. Τὸ μόνον ποὺ εἶχα πεῖ ἦτο μὰ παρατήρησι σχετικὴ μετὰ τὴν δικαιοσύνην, ὅτι, δηλαδὴ, ἐξαρτάται ἀπὸ τὴν ζυγαριὰ ποὺ βαστά ὁ καθένας. Ὁ καθένας γιὰ ὅ,τι ἀφορᾷ τὸν ἑαυτὸν τοῦ μεταχειρίζεται τὴν ζυγαριὰ τοῦ φαρμακοποιοῦ, ἐνὼ γιὰ ὅ,τι ἀφορᾷ τοὺς ἄλλους, τὴν ζυγαριὰ τοῦ μπαζαλῆ!

Ἡ φράσις αὐτὴ τοῦ ἔρρεσε, καὶ ὅπως ἔαμην μετὰ ὅλους τοὺς ἄλλους, μετὰ δὲ ἰε τ α ἔ ξ ν' ἀρχισα νὰ γράφω ἀμέσως καὶ μάλιστα γιὰ τὴν «Ἀκρόπολι», ὅπου ἔγραψαν ὅλοι οἱ Ἕλληνες. Ἄν καὶ ἦθελα κατὰ τὰ κερδίσι, διότι ἦμουν χωρὶς ἐπάγγελμα τὴν ἐποχὴ ἐκείνην, βρέθηκα ἐντόπιος σὲ δυσκόλη θέσι. Πῶς νὰ γράφω πράγμα ποὺ δὲν εἶχα ὑπ' ὄψιν μου, καὶ τὴν γὰρ ἄραφα; Ὁ Γαβριηλίδης διεδεῖ ὅτι εἶμαι «γεννημένος μυθιστοριογράφος» ἂν καὶ ἐμένα, εἶνε γνωστὸν, ὅτι δὲν με ἀπασχολῆσε σχεδὸν καθόλου ἡ μυθιστοριογραφία. Τοῦ εἶπα ὅτι δὲν εἶχα τίποτε σκεφθεῖ ἢ φαντασθεῖ γιὰ μυθιστορήματα.

— Τί ἔχετε διαβάσει; με ρώτησε τότε.
— Τὰς ἐπιστολάς περὶ τοῦ πυροβολικοῦ τοῦ πρίγκηπος Χοχενλόε, τοῦ ἀπῆντησα.

Τὰς ἐπιστολάς αὐτὰς τὰς εἶχα διαβάσει διότι μόλις εἶχα τελειώσει τὴν θητεία μου καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ γίνω ἀξιωματικός.

— Θὰ σᾶς δώσω ἐγὼ τὴν ὑπόθεσι τοῦ μυθιστορημάτος, μοῦ εἶπε, καὶ ἡ ὑπόθεσις του ἦτο ὅτι δύο χασισοπόται τοῦ Πειραιῶς σκοτώνουν ἕνα νοικοκύρη, ὅτι ἡ ἀστυνομία τοὺς ἀναζητεῖ καὶ τέλος τοὺς ἀνακαλύπτει. Ἐφ'αντιέθετο ὅτι πράγματι μοῦ εἶχε δώσει ὑπόθεσι μυθιστορημάτος, ὅταν δὲ ἐγὼ, πολὺ συγκρονωμένος, κατεγινώμην νὰ βρῶ, γιὰτι, ποῦ καὶ πῶς ἔγινε ὁ φόνος, μὰ στοιχειωδῆ πλοκή, μοῦ ἔπεινε τὸ ποτήρι του καὶ μοῦ εἶπε :

— Θὰ εἶνε ἀριστοποίημα, σᾶς λέγω! Ἐξοχο πρᾶμα, σᾶς βεβαίω!

Ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ ἐδημοσιεύοντο στὴν «Ἀκρόπολι» ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα τὸ ὁποῖα ἦσαν τῆς μόδας, καὶ ὁ Γαβριηλίδης τ' ἀγαποῦσε πολὺ! Ὅταν ἔπῃρα τὸν σπῆτι μου ἀρχισα νὰ σκέπτομαι ὑπερβολικὰ στενοχωρημένος, πῶς θὰ ἐξοικονομήσω τὴν ὑπόθεσι μετὰ ἐπὲρα ἐργον ποὺ ἐγεννᾶτο στὸ μυαλό μου. Ἐκ σεβασμοῦ πρὸς ἕνα ἄνθρωπον ποὺ μοῦ ἔλεγον ὅτι ἦτο μεγάλος, ἔπρεπε νὰ διατηρήσω τὸ θέμα του, ἔπρεπε ὁμως ν' ἀκολουθήσω καὶ τὴν δική μου ἐμπνευσι. Γιὰ νὰ συμβιβάσω τ' ἀσυμβίβαστα ἔκαμα τὸ ἐξῆς: Ἐξήντηλα τὸ θέμα τοῦ Γαβριηλίδου εἰς τὴν πρώ-

τὴν ἐπιφυλλίδα, καὶ κατόπιν ἤρχισα τὴν ἀνάπτυξι τοῦ δικοῦ μου. Εἰς τὸ μυθιστορήμα ἐκεῖνο συνέβαιναν τραγικὰ πράγματα. Ἐνα δάσος ἀπὸ ἐντυπώσεις τῆς ζωῆς μου τοῦ Πειραιῶς με πολιορκοῦσε, καὶ ἐκοβα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, χωρὶς λογαριασμό. Τὸ περιεργὸ εἶνε ὅτι ἡ παραστασία αὐτὴ ἐθεωρήθη νέον εἶδος, καὶ ὁ Χρηστομάνος με ἀνατράχη εἰπὼν ὅτι μερικὰ σελίδες τῶν «Μαῦρον Ἀνθρώπων» (ἔτσι ἐλέγετο τὸ μυθιστορήμα), ἐθύμζαν τὶς «καλλίτερες σελίδες τοῦ Ζολᾶ!» Ἀδύνατον νὰ περιγραφῆ ἡ ἀφόρητη αἰσθησις τῆς φρενιάς ποὺ εἶχα γι' αὐτὰ ποὺ ἔγραφα καὶ γι' αὐτὰ ποὺ μοῦ ἔλεγον οἱ ἄλλοι. Αὐτὰ ποὺ ἔγραφα ἐγὼ τὰ ἐθεωροῦσα τόσο τυχαία, ὥστε ὅταν μ' ἐκάλεσαν νὰ με πληρώσουν, μοῦ ἐκατακατάπληξι πῶς ἐπληρωθόμενον γιὰ τέτοια πράματα 180 δρ. μηνιαίως! (μυθὸς τεράστιος τὴν ἐποχὴ ἐκείνη). Ἡ ἀπογοήτευσίς μου ἦτο τόση ὥστε με ὄθησε σὲ κάτι ποὺ ἐνθυμῶνται πολλοὶ συναδέλφοί μου. Ὅλως ἀδικαιολογῶς παρενέβαλα στὸ μυθιστορήμα, μὰ σάτυρα προσωπικὴ κατὰ τοῦ Γαβριηλίδου. Ὅταν τὸ εἶδε ὁ Γαβριηλίδης—καὶ ἐδῶ εἶνε τὸ ἀνέκδοτον—με κάλεσε στὸ γραφεῖον του καὶ με ρώτησε ποῦ ἦτο τὸ πρόσωπο ποὺ εἶχα παρεμβάλει ἀδικαιολογῶς στὸ μυθιστορήμα.

— Τὸ πρόσωπο, κύριε Γαβριηλίδη, τοῦ ἀπῆντησα, εἶνε γνωστὸν δὲν ἐφαντάσθη δὲ σὶ δὴ ὅτι ἐνα μεγάλην ἢ βλάβην ἂν ἔβαζα ἐνα ἀδικαιολόγητον πρόσωπο σ' ἕνα μυθιστορήμα ὅπου ὅλα εἶνε ἀδικαιολόγητα.

Ὁ Γαβριηλίδης εἰς τὸ ἀκουσμά τῶν λόγων μου αὐτῶν γέλασε τόσο δυνατὰ ὥστε τρώμαξα καὶ τὸν ρώτησα τί εὕρισκε τὸ τόσο γελοῖο στὴν ἀπάντησι μου.

— Ὅχι, βρε ἀδερφε, μοῦ εἶπε, δὲν βρίσκω τίποτε τὸ γελοῖο, κἀνὼ ἀπλῶς τὴν... θεραπεία μου!

Ὡς γνωστὸν, μὰ ἀπὸ τὰς πολλὰς θεραπειὰς εἰς τὰς ὁποῖας ὑπεβάλλετο συστηματικώτατα ὁ μακαρίζης ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἦτο καὶ ἡ θεραπεία τοῦ γελοῦτος! Κι' ἐγγελοῦσε πολὺ, ἐγγελοῦσε βρονωδῶς, καταρακταῶδες.

Ἡ κ. ΚΥΒΕΛΗ ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

Ἡ ἐκλεκτὴ καλλιτέχης κ. Κυβέλη Θεοδοριδοῦ εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς διηγήθῃ ἕνα χαριτωμένον ἀνέκδοτον ἀπ' τὴν καλλιτεχνικὴν τῆς ζωή :

— Τὸ 1902, ἤρχισεν ἀρηγομένη, ἤμαστε τουρνὲ μετὰ τὸν θῖασο τῆς «Νέας Σπηγῆς» τοῦ μακαρίζη Χρηστομάνου, κ' ἀφοῦ δώσαμε μερικὰς παραστάσεις στὴ Θεσσαλονίκη, ὁ Χρηστομάνος σκέφτηκε νὰ πάμε στὴν Κωνσταντινούπολι, γιὰτι ἄγχιες φτώχειες ἔδερναν τὸ θῖασο. Τὰ λεφτὰ ὁμως δὲ φτάνανε καὶ ἀναγκαστήκαμε νὰ βγάλουμε εἰσιτήρια τρίτης θέσεως ὡς τὴν Εἰρήνη. Ἐκεῖ ἐκάναμε δύο-τρεις παραστάσεις, συγκρονωμένως ἐνα μικρὸ ποσὸν καὶ τὸ διαδέσασμε κ' αὐτὸ γιὰ νὰ ταξειδέσῃμε σ' ἄλλη πόλι πρὸ ἐπάνου. Καὶ τὴν πόλι αὐτὴ ἐδώσαμε πάλιν μὰ—δύο παραστάσεις κ' ἔτσι παριστάνομε καὶ ταξειδεύοντες ἐφτάσαμε τέλος, στὴν Κωνσταντινούπολι, ὅπου ἐπιστείαμε πῶς θὰ κἀνομε καλλίτερες δουλειὰς.

Ἐνα βράδυ ἐπρόκειτο ἐκεῖ νὰ παίξουμε τὴν «Κοῦνια» τοῦ Μπριέ. Ἡ κ. Γαλιᾶθι ὁμως ποῦ πρωταγωνιστοῦσε σ' αὐτὸ τὸ ἔργο ἀδιαθέτησε ἔξαρνα καὶ εἰδοποίησε τὸν Χρηστομάνον, πῶς δὲ θάρχζαν στὴν παράστασι.

Κατόπιν τοῦ ἀπροόπτου αὐτοῦ ὁ Χρηστομάνος μοῦ ἐπρότεινε νὰ παίξω ἐγὼ τὸν ὀρόν αὐτόν.

— Ἄκουσε, Κυβέλη μου, μοῦ εἶπε. Πρέπει νὰ παίξῃς ἀπόψε, παιδί μου, τὸ ὀρόλ τῆς κ. Γαλιᾶθι ἐσὺ!

Μόλις τὰκουσα αὐτὸ μοῦρθε τὸ αἶμα στὸ κεφάλι, γιὰτι τὸ μέρος τῆς Γαλιᾶθι ἦταν μεγάλο καὶ λόγῳ τῆς ὥρας—ἦταν 8 τὸ βράδυ πλέον—δὲν ἐπρόφτανια νὰ μάθω οὔτε λέξι. Στὶς δέκα θ' ἀρχίζε ἡ παράστασις...

Ἄπὸ πλέον δὲν ἦθελα νὰ παίξω τὸ ὀρόλ τῆς Γαλιᾶθι, γιὰτι δὲν μ' ἐπρεσε, δὲ με συγκρονωσε διάλογο. Ὁ Χρηστομάνος ὁμως ἐπέμενε κ' ἔτσι, μὴ μορῶντας νὰ κἀνω ἄλλοιῶς, τοῦ ὑποχρέθηκα πῶς θὰ παίξω...

Ἐρριζα κατόπιν ὄλων αὐτῶν μὰ ματιὰ στὸ ἔργο, μὰ εἶδα πῶς δὲν μορῶσθα νὰ ἀποστηθίσω σελίδες ὀλόκληρες. Ἦταν ἐντελῶς ἀδύνατον.

— Ὅτι βρεῖξαι ἄς κατεβάσει, σκέφτηκα τότε καὶ ὀπλίθηκα μετὰ θάρρους...

Ἄρχισα καὶ ἡ παράστασις.
Στὴν πρώτη καὶ στὴ δευτέρη πρᾶξι τὰ κουτσοκατάφερα. Με βοήθοῦσε ὁ ὑποβόλεις ἀρκετὰ, με βοηθοῦσαν κ' ἀπὸ τὰ παρασκήνια οἱ ἄλλοι ἠθοποιοί. Στὴν τρίτη ὁμως πρᾶξι βλέποντας, γιὰ μὴ στιγμὴ, πῶς δὲν μορῶσθα νὰ παρακολουθήσω οὔτε τὸν τακτικὸν ὑποβόλαι, οὔτε τοὺς ἐκτάκτους παρασκηναίους ὑποβόλεις, ταράχθηκα... Μοῦρθε μὰ ζᾶλλη, κ' ἔνας ἰδρώτας μ' ἔβριξε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω!...

Ὁ Παταγωγόγιου, ποὺ βρισκόταν μαζὺ μου στὴ σκηνή, βλέποντας πῶς ἔσταμάτησα κατελήφθη ἀπὸ ἀγωνία κ' ἀρχισε νὰ μοῦ ψιθυρίζῃ:—«Λέγε!». Ἐγὼ ὁμως στὴν παραχρῆ πὺν βροκόμωνα τοῦ ἀπάντησα:—«Δὲν λέω τίποτε! Δὲν μορῶω!». Ὁ Παταγωγόγιου κατάλαβε σὲ τί κατὰστασι βρισκόμουν καὶ χωρὶς νὰ γάνη καιρὸ πῃδαι τὸν μεταξὺ μας διάλογο, προχωρεῖ πρὸ κάτω κ' ἔρωτᾷ:— Δὲν ὀμιλεῖ, λοιπόν, διὰ τῆς γλώσσης ἢ μῆτηρ;

Αὐτὴ ἡ ἐρώτησις, ἂν κ' ἦταν μὲσα στὸ ἔργο μοῦκαμε αὐτὴ τὴ στιγμὴ, τόσο ἄσεται ἐντύπωσι ὥστε γύρισα τὶς πλάτες μου πρὸς τὸ κοινόν, κ' ἀρχισα νὰ γελῶ, νὰ γελῶ... Πῶς τελείωσε ἡ παράστα-

— ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ —

Ένα υπέρροχον θέαμα

Κατά τας εορτάς πούγιναν στο Παρίσι επ' ευκαιρία της παγκοσμίου εκθέσεως το 1888, εκτός των άλλων μεγαλοκρηπόν θεαμάτων, οι παραυθεντές εις αυτήν αντίκρισαν και το έξης: Εις το πεδίο του Άρεως αφέθησαν ελεύθερος εις ώρισμένην θέσιν, ταυτοχρόνως 50.000 περιστερών! Τήν εμπνευσιν του ώραιου αυτού θεάματος ειχαν οι γαλλικοί περιστεροφίλοι εταιρεία.

Τά άναερβία και εις την Άμερικην

Άς μη παρανοούμεθα. Αι δηλητηριάσεις η προεζόμενες από άπο χαλασμένο τρωί εινε συχνότατες στην Άμερικη. Μόνον στην πολιτεία Όζιο εσημειώθησαν σε λίγο διάστημα 200 περίπου τοιαύτα κρούσματα, μη θανατηφόρα εντόςως.

Σκελετοί με κεφαλάς κριών!

Στο Δικατερινουολάβ της Ρωσίας ευρέθησαν μέσα σ' ένα τάφο δυό σκελετοί άποκεραλισμένοι και φέροντες στη θέσι των κεφαλών των δυό κεφαλάς κριών! Κοινά στους σκελετούς αυτούς ευρέθησαν επίσης και όπλα, λόγχοι και φαρέτραι πλήρεις βελών μετά σιδηρών αιχμών. Προέκυται περί παραχαίτου τάφου, τά ευφθέντα δε έντός αυτού όπλα μετεφέρθησαν εις τό μουσειόν.

Η ταχύτης του φωτός

Η ταχύτης του φωτός εινε πολύ μεγαλύτερη άπ' ότι πιστευέται συνήθως. Κατά τον Φενκόη η ταχύτης του ακάτου δευτερόλεπτου υπολογίζεται εις 298,000 χιλίομετρα, κατά τον Κασού εις 298,500, κατά τον Νιουκόμπ εις 299,860, και κατάτους Ύούγκ και Φόρβες εις 301, 382.

Ο άνώτερος Ιάπων Έρεύς

Στην Ιαπο νία, όταν ο άνώτερος έρεύς εινε έτοιμοθάνατος, οι έρεεις που άποτελούν την άκολουθία του μεταβαίνουν στους ναούς και άναγγέλλουν στον λαό «ότι ο μέγας έρεύς ευρίσκειται εις λόγους με τούς επτά μεγάλους θεούς, και ότι πρόκειται να άνακαινίση την ψυχήν του στους κόλπους του μεγαλύτερου εκ των θεών αυτών!» Αμέσως δε μόλις έπέλθη ο θάνατος, τό πτώμα του μεγάλου έρεώς εκτίθεται δημοσία επί επισήμου κλίνης και καλύπτεται διά πέπλου από ένα των έρεών. Μετ' όλίγας στιγμάς ο πέπλος άφαιρείται, από την κλίνην δε εις την όποιαν πρό όλίγων δευτερολέπτων ευρίσκειτο ο νεκρός, σηκώνεται ένας από τους έρεεις της άκολουθίας του μακαρίτου, όστις και τον διαδέχεται στο άζωμια. Πώς γίνεται η αντικατάστασις αυτή; Πώς στη θέσι του πτωματος ξεφυτρώνει ένας έρεύς; Άπλούστατα, η κλίνη που τοποθετείται τό πτώμα έχει δυό κινητούς πάτους. Στόν ένα μβαινει ο έρεύς που θα διαδεχθή τον θανόντα άνώτερον έρεά και την στιγμήν που νεκρός καλύπτεται διά τό πέπλου γίνεται η αντικατάστασις διά μηχανισμού τινός. Ο νεκρός, δηλαδή πέφτει στην κάτω θέσι της κλίνης κ' έρχεται άπ' επάνω ο ζωντανός έρεύς, όστις και παρουσιάζεται στον τό πληθούς, τό όποιον πιστείνει, ότι όλα αυτά γίνονται θελήσει Θεού και προσκυνεί τον αντικαταστάτην, νομίζοντας πως αυτός εινε ο πρό όλίγου νεκρός άνώτερος έρεύς, όστις άνακαινίσθη εις τους κόλπους των θεών και ξανάειωσέ!

Ο Συλλέκτης

σις εινε θαύμα.

Αυτό τό άνέκδοτο ειχα να σας πω. Πιστεύω να σας ευχαρίστησα... Σας είπα, βλέπετε, ένα στενόχορο κομματάκι της ζωής μου..

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Άνέκδοτα των κ. κ. Π. Τσαλδάρη, καθηγητού Φωτεινού, Γεωργ. Δροσίνη και Αίμ. Βεάκη. Η νεότης του κ. Τσαλδάρη. Τό δικηγορικόν του γραφείον και ο έξ Αιγύπτου βαδύπλουτος. Ο κ. Φωτεινός και τό κυνήγι. Μιά κυνηγετική εκστρατεία κατά τό 1923. Στο μοναστήρι της Πέτρας. Όπου εμφανίζεται διά πρώτην φοράν ο ληστής Μπαμπάνης. Τά χάλια ένός άποσπάσματος. Η περιουή αιχμαλωσία των κ. κ. Στάη και Τζαμαλούκα. Ο κ. Δροσίνης εις τό Βερολίνον. Η εδασίθητος κυρία του «καφέ Μπάουερ». Μία περίεργος σύμπτωσις. Η γερμανική μετάφρασις της «Άμαρυλλίδος». Οι πρώτοι στίχοι του κ. Δροσίνη. Ο κ. Βεάκης για τό θέατρο. Πικρία και άπογοητεύσεις. Ο «Μέγας Γαλεός» του Έτοσαγαρά και τό κοινόν. «Παντρεύεται η Θεοδώρα τον καυμένο τον Έρνέστο;...». Τό ντεμπυτέ του κ. Βεάκη. Διά της βίας επί της σκηνής κ. τ. λ. κ. τ. λ.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Σ.

Η πλέον άκαταγώνιστη συννομιλήτρια που μπορεί να φαντασθή κανείς, ίσως γιατό έχει διατιμήσει πολύ άκριβά—και δικαίως—την ταρifa της συντροφιάς της. Κατ' άρχην δέν πηγαίνει ούτε λαμβάνει μέρος σε κοσμικές δεξιώσεις, επισκέψεις κ.λ.π. Έξαιρέσις γίνεται όταν εινε άπολύτως βεβαία ότι η συντροφία εινε του γούστου της, άρα άπολύτως ευχάριστη και ίκανοποιητική. Η φροισογνωμία της έλκυστική, προσπλητίζει άμέσως τό ένδιαφέρον. Εινε περιζήτητος παντού, και η ευφάνοις της γιορτάζεται πάντοτε με ένθουσιασμό. Τελευταίως της άπεδόθη ο τίτλος της πυργοδεσποίνης, διότι έχει κατορθώσει να πηγαίνουν δύο οι τό σπύτι της να της καθοποβάλλουν τον θουμισμό τους. Η άιθουσα που δέχεται με πολύ γούστο διασκευασμένη και η παρθέ που βρίσκει άπωδοπήτες δέν ύλάγεται εις μέσον όδου η άνήκει στην σε-έκόλ της σπουδής, φιλολογίας, κριτικής, και τέχνης και εινε άπολύτως εγρόδπηλη, κοσμική, χουμοριστική, και τό περιεργον εινε ότι και οτά δύο είδη θριαμβεύει εις έπιτυχίαν, πνεύμα, χιούμορ η άνωτέρω ώραια Άθηναια.

Η Μονταίν

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Χορός—Ρεβεγιόν την παραμονή του νέου έτους παρά τω Άγγλω ναυάρχω και τη κυρία Τσούζεντ. Προηγήθη γεύμα εις τό όποιον παρεκάθησαν όλα τά μέλη της Άγγλικής άποστολής μετά των κυριών των, ο Πρέσβυς της Άμερικης και η κ. Λώχλιν, ο Ύπουργός των Έσωτερικών και η κ. Ρούφου, ο ναύαρχος κ. Μπότσασις, ο ναύαρχος και η κ. Λορδέστη ουπαθεσάτη με μάθρα.

— Παρευρέθησαν ο Πρέσβυς της Ιαπωνίας και η κ. Οκκάμα, ο Πρέσβυς της Γερμανίας και η κ. ντε Σέν, ο Στρατηγός και κ. και Δις Ζιζάρ τουαλέττα ωμών, κ. και κ. Ντεσέρ, κ. και κ. Λεπετι, και πολλά μέλη της Γαλλικής άποστολής μετά των κυριών των, κ. Καποδίστρια, κ. Δ. Φωκά, τουαλέττα τηροναύχ λαμέ, κ. Ν. Μακκά τουαλέττα κομηή λευκή παγιεττέ, κ. Α. Λεοντοπούλου χαριτωμένη με τουαλέττα σωντρών και άσημένες δαντέλλες, κ. Α. Ψόλλα πολύ ευμορρη με τουαλέττα κόκκινη ζωρζέτ, κ. Π. Βούλιαρη γοζ συκλαμέν, κ. Οικονόμου πολύ ευμορρη με κόκκινα, Δις Λέλα Άντωνοπούλου τουαλέττα μπλε πεφράν, Δις Κυριακίδη μάθρα.

— Πολλές κυρίες της Άγγλικής Άποστολής μεταξύ των όποιων πολύ πολύ ευμορρη κομφοτότη με μαύρη τουαλέττα, και οι κ. κ. Δ. Οικονόμου, Σκάρπας, Λεοντοπούλου, Δεμυπς, Ψόλλας, Φωκάς, Άλεξανδρής, Ίμελλεν, Άντωνόπουλος, κελ.κελ.

— Την παρελθούσαν Δευτέραν δεξιώσις παρά τω κ. και τη κ. Ι. Παπαγιαννοπούλου. Μεταξύ των κεκλημένων κ. και κ. Κ. Δοσίου, κ. Μουφερράτου, κ. και κ. Παλαδμητριου, κ. Καργιαννίδη, κ. Ζίννη, κ. Θεοχάρη, κ. Μορέλλα, κ. και Δις Μεζίκη, κ. και κ. Διαλέττου κ.λ.π.

— Προχθές έσπερις παρά τη κ. και τω κ. Λευί. Μπακαράς και ρόνουσαν αι κυριώτεροι άτταρχιόν. Μεταξύ των κεκλημένων κ. και Δις Μπέμπη, κ. και Δις Τριανταφυλλάκου, κ. Ε. Τριανταφυλλάκου, κ. και κ. Αντόπα βαθυμιασι τουαλέττα περιζιάνικη βελουδο ίβουρά κεντριμένο σιρτάς.

— Την παραμονή της πρωτοχορονιάς δεξιώσις—χορός Μπακαράς παρά τω κ. και τη κ. Δαλή—ώραιότατη με τουαλέττα λευκή ζωρζέτ περλέ. Κυλκικειον θαυμάσιον που κατέληξεν τας πρώινάς ώρας σε ουπλε πολύ φινό.

— Μεταξύ των κεκλημένων, ο κ. και κ. Άθανασιάδη τουαλέττα μώβ, κ. Ιατρίδου μάθρη βελουδένια τουαλέττα, ο κ. και κ. Παϊκου, ο κ. και κ. Άγγελιδάκη κομηή τουαλέττα ζωρζέτ μπλε-ρονά και άσημένες δαντέλλες, ο κ. και κ. Άγγελοπούλου τουαλέττα γοζ-πραλίνα.

— Την παρελθούσαν Τρίτην έσπερινή παρά τω κ. και τη κ. Α. Ρούφου.

— Παρέστησαν ο Πρέσβυς της Γερμανίας και η κ. ντε Σέν τουαλέττα μπλε λαβάνι, ο κ. και κ. Δ. Καφάλη τουαλέττα μπλε-ρονά, κ. Καποδίστρια, Δις Βούρου πρόσινη νιλ με δαντέλλες, κ. και κ. Ζιζάρ, κ. και Δις Τάουζεντ σιρρόν εμπριμέ, κ. και κ. Περού κ.λ.π.

Η Μονταίν

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟΝ

Την παρελθούσαν Πέμπτην εωρτάσθη μ' έξαιρετική λαμπρότητα τό δένδρον των Χριστουγέννων εις του κ. Νίκου Δαμνανού—Καργιαννίην. Από της 2 μ. μ. ειλον συγκεντρωθεί πλέον των 35 μωρών χηρωμένων παιδιών, μεταξύ των όποιων τό παιδάκι του οικοδεσπότην ξεχωρίζε για την όμορφια και τη χάρη του. Αι αϊθουσαι ήσαν γεμάται και τά μικρά έχόρευον, εθθύμησαν, έτραγουδούσαν. Την 5 μ. μ. έγινε η διανομή των πλουσιών δώρων. Η εορτή παρέτάθη μέχρι της 6 μ. μ. σημειώσασα έξαιρετική έπιτυχίαν χάρις εις τας προσπαθείας της ώραιας και ευγενούς οικοδεσποίνης κ. Ναυσικίας Ν. Δαμνανού.